

[Morten Lange.]

deltage i arbejdet med slukning, skal de også have fornøden uddannelse. Men man kunne naturligvis overveje, om det er en rigtig og rimelig fordeling, når disse private korps fastsætter en tarif for slukning, at de så skal have deres personale uddannet gratis på kurserne og blot selv afholde rejseudgifter og den slags.

Men når disse bemærkninger er sagt, som har direkte tilknytning til lovforslagets opbygning, er det måske nok på sin plads ved denne lejlighed at komme med et par supplerende bemærkninger om vore brandværn i al almindelighed. Jeg nævnte før, at der er grund til at tro, at der mange steder er tale om utilstrækkelighed og en forholdsvis dårlig koordinering. Jeg er ikke klar over, hvordan forholdene efterhånden har udviklet sig i alle detaljer, men det forekommer mig stadig væk, at der er en hel del forvirring i tilkaldelserne, sådan at man pludselig står over for grænsestridigheder: dette hus brænder ikke i mit sogn, altså om tilsvarende forsømmelser. Det er muligt, man har fået hjulpet lidt på det, men under alle omstændigheder synes jeg, at koordineringen nok kunne trænge til yderligere et fremskridt.

Jeg er også sikker på, at det stadig væk er sådan, at det materiel og det mandskab, der er til rådighed de enkelte steder, ikke er tilstrækkeligt, hvis der opstår flere ulykker, flere ildsvæder omtrent samtidig, noget, som jo faktisk af og til forekommer. Jeg erindrer flere gange at have set i dagspressen, at desværre var man ikke i stand til at møde med fuld kapacitet, for der var flere ulykker, der skulle ses til samtidig. Og så er det stadig væk sådan, at de katastrofer, der kan ske i fremtiden, får om muligt et større omfang end dem, vi hidtil har været vidne til.

Derfor forekommer det mig mere end overvejelse værd, om vi benytter dette lovforslag som i hvert fald et foreløbigt udgangspunkt til også i udvalgsarbejdet at spekulere på, om vi ikke trænger til en langt mere effektiv tilrettelæggelse af hele vort katastrofeværn.

Hvis man skal begynde med det helt elementære, er det vel nok et spørgsmål, om de private redningskorps, som for føje

år siden var ét privat korps, for lidt længere siden var 2 konkurrerende og nu muligvis igen skal være 2 konkurrerende, egentlig er en tidssvarende form. Der er altid diskussion i det høje ting om, hvorvidt noget skal være offentligt eller privat anliggende, men meget måtte kunne tale for, at den slags sager som katastrofeberedskab, redningsaktioner i katastrofer, må være et offentligt anliggende, hvor vi ikke står os ved, at kvaliteten, uddannelsen og opbygningen er afhængig af private firmaers investeringer. Det forekommer mig især distraherende og betænkeligt, hvis vi igen skal se, at den private redningstjeneste skal være skueplads for konkurrencevirksomhed imellem to firmaer, der konkurrerer økonomisk og med passende hårde midler, og det forekommer mig ærlig talt lige så uheldigt, hvis en væsentlig del af vort redningsarbejde skal overlades til et enkelt, næsten monopolgivet foretagende. Ingen af delene er en rigtig løsning; der er tale om offentlige anliggender, og de kræver en offentlig løsning.

Det får ganske naturligt mere viddgående konsekvenser, hvis vi skal behandle vort katastrofeværn på en rationel måde. Ude i frynserne af katastroferne, til at tilkalde, når de bliver værst, har vi et civilforsvar — man kan selvfølgelig med undren se, hvor lang tid uddannelsen varer i civilforsvaret, når man sammenligner med den beskedne uddannelse, som man forudser på brandinspektørskolen — og jeg tror, en meget kraftigere inkorporering i et samlet katastrofeværn ville være på sin plads. I vort parti har vi en meget stærk tvivl på, at civilforsvaret, som det nu er udbygget, har noget egentligt formål og har nogen egentlig sikkerhedsvirkning i tilfælde af krig. Men samtidig er det for os overordentlig påfaldende, at den daglige mulighed for at mobilisere et katastrofeværn ikke er nær effektivt nok udbygget. Det er foreløbig efter det, jeg kender til det, min opfattelse, at en samlet udbygning af det daglige katastrofeværn til en kapacitet, som virkelig kunne give dækning også ved store katastrofer, ville give os et langt bedre og mere smidigt middel til at imødegå også så store katastrofer, som vi på vore breddegrader kan forestille os. Jeg tror, vi skal se på spørgsmålet om at gennemføre en anden